

10.	P	Timotej, muč.	Otoče	17.30	† Antona Debelaka in Vernerja Šmita
11.	T	Barnaba, apostol	Kamna Gorica	17.30	†† Klemenc in Jezernik
12.	S	Eksil, mučenec			maše v fari ne bo
13.	Č	Anton Padovanski	Dobrava	17.30	† Jožeta Resmana
14.	P	Fortunat, škof	Kamna Gorica	17.30	†† Marijo in Đurota Štefančič in Pogačnikove
15.	S	VABLJENI! Vid, mučenec	Brezje Dobrava	10.00 17.00	romanje bolnikov na Brezje †† Marijo in Jožeta Šolar in Marijo Skok
16.	N	11. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	† Elizabeto Bertoncelj
17.	P	Albert, duhovnik	Otoče	17.30	za dobre odnose v družini
18.	T	Romuald, opat	Kamna Gorica	17.30	†† Mohorič in sorodnike
19.	S	Nazarij, škof			maše v fari ne bo
20.	Č	Silverij, papež	Dobrava	17.30	po namenu
21.	P	Alojzij Gonzaga, red.	Kamna Gorica	17.30	†† starše Varl
22.	S	Pavlin, škof	Dobrava	17.00	† Braneta Debeljaka
23.	N	12. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	za farane

V soboto 15. junija bo na Brezjah potekalo že 56. tradicionalno romanje bolnikov, invalidov in starejših na Brezje. Ob 9h se bomo na trgu pred baziliko na mašo pripravljali z molitvijo rožnega venca, ob 10h pa bo na trgu pred baziliko romarska maša, ki jo bo daroval ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore. Med mašo bo priložnost za prejem sv. spovedi in sv. bolniškega maziljenja. Ob 13h pa večernice s petimi litanijami. VABLJENI!

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.
El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 2. Št. 12. (od 9. 6. do 23. 6. 2024)

Joseph Ratzinger: BOG Z NAMI IN MED NAMI 3

»Po Svetem Duhu se je utelesil iz Marije Device in postal človek«

V eni od svojih pridig je sv. Bernard iz Clairvauxa na dramatičen način opisal pričakovanje Boga in človeštva: »Angel čaka na tvoj odgovor. Čas je, da se vrne k tistemu, ki ga je poslal.« ... O Naša Gospa, reci besedo, ki jo pričakujejo zemlja, pekel in nebesa. Tako kot ti je Kralj in Gospod vseh »sam želel tvoje lepote«, tako si želi tudi tvoje privolitve, s katero se je odločil rešiti svet (...) Zakaj se obotavljaš? Zakaj se bojiš? (...) Glej, »tisti, ki ga pričakujejo vsi narodi,« zunaj trka na vrata. Oh, če bi medtem, ko oklevaš, on odšel (...) Vstani, teci, odpri mu! Vstani v svoji veri, teci v tvoji gorečnosti, odpri mu v svoji dolžnosti!« Brez te svobodne Marijine privolitve, Bog ne more postati človek. Gotovo je ta Marijin da v celoti milost. Dogma o Marijinem brezmadežnem spočetju ima v bistvu en sam pomen: pokazati, da ni človeško bitje tisto, ki s svojimi lastnimi močmi začne odrešenje, temveč da njegov da v celoti izhaja iz Božje ljubezni, ki je pred njim in ga prehiteva in ga je obdala že pred njegovim rojstvom. »Vse je milost.« Kljub temu milost ne odstrani svobode, temveč jo ustvarja. Vsa skrivnost odrešenja je vsebovana v tej zgodbi in se osredotoča v osebi Device Marije: »Glej, dekla Gospodova sem, zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38).

2.3 Janezov prolog

Pretehtajmo zdaj prolog Janezovega evangelija, od koder veroizpoved prevzema besede. Tudi tukaj bi rad jasno izpostavil samo tri misli: »In Beseda je postala meso in se naselila med nami« (Jn 1,14). Logos postane meso: na ta izrek smo tako navajeni, da se več ne zavedamo nenavadne Božje sinteze med tem, kar je bilo očitno nepremagljivo ločeno, sinteze, v katero so cerkveni očetje postopoma prodirali s svojo mislijo. V tem je bila in je resnična krščanska novost, ki je bila za grškega duha absurdna in nepojmljiva. Kar je tu rečeno, ne prihaja iz določene kulture, semitske ali grške, kakor se hoče danes, pogosto brez razmisleka, prikazati. Nasprotno, ta trditev je proti vsem tipom kulture, ki jih poznamo. Tako za Juda kot Grka je bila enako napačna, čeprav iz drugačnih razlogov. Enako velja za Indijca, ali pa za sodobnega duha, ki ima sintezo med svetom fenomenov in numenov za popolnoma nerealno in jo zanika z vso prepričanostjo moderne razumskosti. Kar je tu povedano, je »novo«, ker prihaja od Boga in samo Bog lahko s tem upravlja. Za vso zgodovino in vse kulture je to povsem novo in tuje, kamor lahko vstopimo z vero, samo z vero, in ki nam odpira čisto nova obzorja mišljenja in življenja.

Vendar pa ima Janez v mislih še en poseben poudarek. Stavek Logosa, ki postane *sarx* (meso), spominja na 6. poglavje evangelija, ki v svoji celoti razgrinja ta polverz. Jezus tam pravi Judom in svetu. »Kruh pa, ki ga bom jaz dal (se pravi Logos, ki je resnična hrana za človeka), je moje meso za življenje sveta« (Jn 6,51). V tem stavku je vsebovana daritvena žrtev, skrivnost križa in skrivnost velikonočnega zakramenta, ki iz nje izhaja. Beseda se ni učlovečila na katerikoli način, da bi imela drugačen položaj. Učlovečenje vključuje dinamiko daritve. V tem je skrita beseda iz psalma: »Telo si mi pripravil...« (Heb 10,5; Ps 40). Tako ta kratek stavek vsebuje ves evangelij; to nas spominja na besedo cerkvenih očetov: Logos se je omejil, zmanjšal. To drži v dvojnem pomenu: neskončni Logos je postal majhen, otrok. In tudi: neizmerna Beseda, vsa polnost Svetega pisma, se je združila v tem enkratnem stavku, kjer so skupaj postava in preroki, bit in zgodovina, kult in etos so tu, v kristološkem središču zedinjeni in neokrnjeno navzoči.

...Janez govori o prebivanju Boga kot posledici in cilju učlovečenja. Zato uporablja terminologijo šotora in tako spominja na starozavezni shodni šotor, na teologijo templja, ki se dovrši v učlovečenem Logosu. Grški izraz za šotor – *skene*- sije skozi hebrejski izraz *shekhina*, se pravi na starojudovsko pojmovanje svetega oblaka, ki je potem odkrito pomenil ime Boga in »blagohotno navzočnost Boga pri Judih, zbranih za molitev in študij Postave. Jezus je resnični *shehina*, v katerem je Bog med nami, ko smo zbrani v njegovem imenu...

In potem je Janez v Jn 1,13 zapisal, da je Logos tistim, ki so ga sprejeli, dal moč, da postanejo Božji otroci: »tisti, ki se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga«. Za to vrstico imamo dve različni izročili in danes je nemogoče, da bi razkrili, katero je starejše. Obe sta se pojavili zelo zgodaj, praktično v istem času, in imata enak pomen. Vedeti je treba, da je ena oblika v ednini: »on, ki ni bil rojen iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje človeka, ampak iz Boga«. Poleg te imamo še eno, ki nam je bližje, v množini: »tisti, ki so rojeni iz Boga«. Ta dvojna oblika izročila nam je razumljiva, saj vrstica v obeh primerih spominja na oba subjekta. Obe verziji bi morali brati, kot da se dopolnjujeta. Verzija v ednini nas usmerja k Jezusovem deviškem rojstvu, verzija v množini pa h krščencem, ki jim Logos podeljuje novo rojstvo v Bogu.

Če imamo verzijo v ednini za najstarejšo, odnos s »tistimi, ki so ga sprejeli«, ostaja očiten. S tem je jasno, da ima Jezusovo spočetje po Božjem delovanju, njegovo novo rojstvo, za cilj, da nas prevzame, da nas prerodi. Kakor Jn 1,14, ki govori o učlovečenju Logosa, spominja na evharistično poglavje evangelija, tako predujem pogovora z Nikodemom v 3. poglavje tu ne more biti nerazpoznaven. Kristus reče Nikodemu, da rojstvo iz mesa ne zadošča za vstop v Božje kraljestvo. Novo rojstvo od zgoraj je nujno potrebno, prerojenje iz vode in Duha. Kristus, po Svetem Duhu spočet iz Device Marije, je začetek novega človeštva, novega načina bivanja.

Biti kristjan pomeni biti postavljen v ta začetek. Biti kristjan je veliko več kot obračanje k novim idejam, k novemu etosu, ki novemu občestvu. Preoblikovanje, ki se tu zgodi, je prav tako radikalno kot dejansko rojstvo, kot novo stvarjenje. Devica-Mati je v središču zgodovine odrešenja. Z vsem svojim bitjem je odgovorna za novost, ki jo je izvršil

Bog. Samo če je njena zgodovina resnična in če stoji na začetku, je res, kar pravi apostol Pavel: »Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev« (2 Kor 5,17).

3. Božje stopinje

Bog ni navezan na kamen, temveč se povezuje z živim človekom. Marijin **da** mu odpre prostor, kjer lahko postavi svoj šotor. Ona sama postane njegov šotor, in tako je začetek svete Cerkve, ki je predpoda novega Jeruzalema, kjer ni več templja, saj Bog sam prebiva v njej. Vera v Kristusa, ki jo izpovedujemo v veri krščencev, je torej po eni strani poduhovljenje in očiščenje od vsega, kar je zgodovina verstev govorila in upala o Božjem prebivanju v svetu. Po drugi strani pa je tudi utelešenje in konkretizacija Božje navzočnosti med ljudmi, ki presega vse pričakovanje. »*Bog je v mesu*« - natančno ta nerazdružljiva povezava med Bogom in njegovo stvaritvijo je v središču krščanske vere. Če je tako, potem se razume, da so imeli kristjani vse od začetka kraje, kjer se je to zgodilo, za svete. Postali so stalno poroštvo Božjega prihoda na svet. Nazaret, Betlehem in Jeruzalem so postali kraji, kjer lahko tako rekoč vidimo Odrešenikove stopinje, kjer se nas skrivnost učlovečenja Boga dotakne od blizu.

Kar se tiče oznanjenja, *Jakobov protoevangelij*, ki je iz časa 2. stoletja in ki je lahko kljub številnim legendarnim delom ohranil pristne spomine, ta dogodek razdeli v dva kraja. Marija »je vzela vrč in šla po vodo. Tedaj ji neki glas pravi: 'Razveseli se, milosti polna; Gospod je s teboj; blagoslovljena si med ženami.' Marija je pogledala na levo in desno, da bi videla, od kod prihaja glas. Vsa prestrašena je vstopila v svojo hišo; in ko je odložila vrč, je prišla za škrlat, se usedla na stol in ga začela presti. Tedaj stopi pred njo angel in pravi: 'Ne boj se, Marija, saj si našla milost pred Gospodarjem vseh stvari. Zapomni si njegove besede'« (11,11sl.). Temu dvojnemu oznanilu ustrežata dve svetišči: vzhodno svetišče pri vodnjaku in katoliška bazilika, ki je bila zgrajena okoli votline oznanjenja. Obe imata globok pomen. Origen je izpostavil, kako motiv vodnjaka zaznamuje vso starozavezno zgodovino očajev. Kamorkoli so šli, so kopali vodnjake. Voda je osnovni pojem življenja. Tako vodnjak vse bolj postaja simbol vsega živega, do Jakobovega vodnjaka, kjer se Jezus sam razodene kot vodnjak pravega življenja, na katerega čaka največja žeja človeštva. Vodnjak, izvirajoča voda, postane znamenje Kristusove skrivnosti, ki nam podarja vodo življenja, iz njegove strani tečeta kri in voda. Vodnjak postane Kristusovo oznanjevanje. Poleg stoji hiša, kraj molitve in zbranosti. »*Kadar ti moliš, pojdi v svojo sobo...*« (Mt 6,6). Kar je najbolj osebno – napoved učlovečenja in odgovor Device – zahteva hišni molk. Raziskave P. Bagattija so pokazale, da je že v 2. stoletju neka roka v nazareško votlino v grščini vrezala angelov pozdrav Mariji: *Ave Maria*. Gianfranco Ravasi je ob tem zelo lepo povedal: pričevanje tega raziskovalca nas potrjuje, da »*krščansko izročilo ni zbirka abstraktnih teoloških tez o Bogu, temveč srečanje Boga z našim svetom, s stvarnostjo naših domov in našega življenja.*« Prav to želita pokazati hiša v Lorettu in leto njenega velikega jubileja.

Pustimo se dotakniti konkretnemu Božjemu delovanju, da bi s prenovljeno hvaležnostjo in gotovostjo izpovedali: **Utelesil se je iz Device Marije in postal človek...**

(Loretto v marcu 1995, ob 700-letnici svetišča)